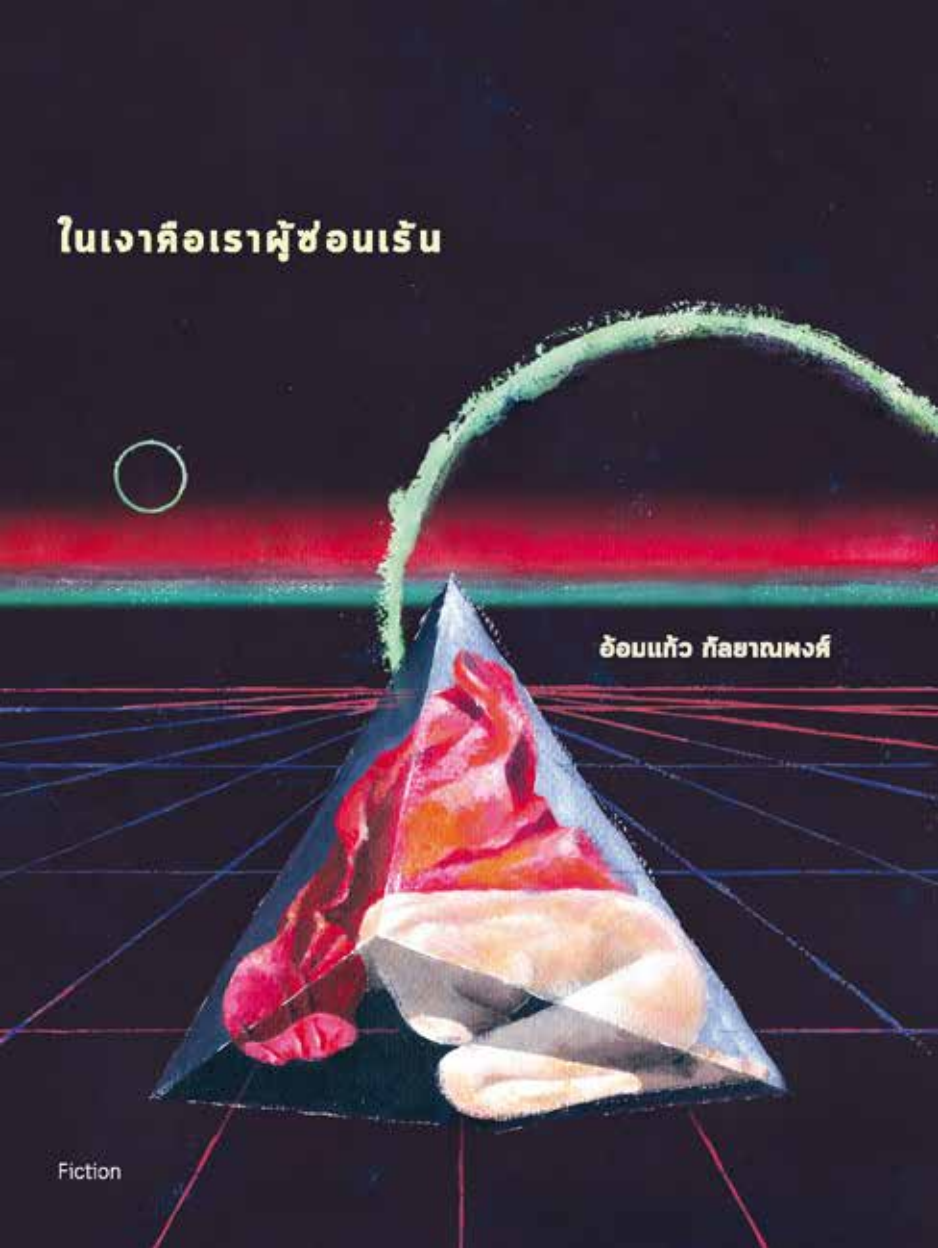

ในเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

Fiction

ในใจคือเราผู้ซ่อนเร้น

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

ฉบับทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม
porcupinebook.com

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

Homepage: <http://www.porcupinebook.com>

Facebook: สำนักพิมพ์ เม่นวรรณกรรม

เลขที่ 9/8 หมู่ 9 บางช้าง สามพราน นครปฐม 73110

โทรศัพท์: 0-3497-9635 **โทรสาร:** 0-3429-5283

E-mail: porcupinebook@gmail.com

แยกสี พิมพ์สีและพิมพ์ขาวดำ

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/14 หมู่ 4 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.บางขุน

อ.บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์: 0-2879-9154 **โทรสาร:** 0-2879-9153

จัดจำหน่าย

Alternative Writers

โทรศัพท์: 0-3429-5424 **โทรสาร:** 0-3429-5283

ราคา 195 บาท

รวมเรื่องสั้น	ในเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น
ลิขสิทธิ์	อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์
พิมพ์ครั้งแรก	มีนาคม 2562
ที่ปรึกษา	สุนันท์ ลีลาชัยพิสิฐ ไกรสร ลีลาชัยพิสิฐ
บรรณาธิการอำนวยการ	ปรีญา พุทธประสาธ
บรรณาธิการ	นิวัต พุทธประสาธ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สิริกัญญา กาญจนประภกร
ออกแบบปก	Mongol Navy
ออกแบบรูปเล่ม	Porcupine Design
ISBN	978-616-7831-25-1

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์.

ในเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น.-- นครปฐม : เม่นวรรณกรรม, 2562. 176 หน้า.

1. เรื่องสั้น -- รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-7831-25-1

คำนำ

ผลงานเล่มใหม่ล่าสุดของอ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์ “ในเงา
คือเราผู้ซ่อนเร้น” นักเขียนรอบสุดท้ายรางวัลซีไรต์ จาก
นิยายเรื่อง “อีกไม่นานเราจะสูญหาย” เธอกลับมาด้วย
ผลงานรวมเรื่องสั้นที่มีคอนเซ็ปต์แจ่มชัด นั่นคือการตามหา
ตัวตนของมนุษย์ผ่านการสืบเสาะเข้าไปในจิตวิญญาณ มิติเวลา
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ มนุษย์กึ่งหุ่นยนต์ AI (ปัญญาประดิษฐ์)
ตุ๊กตาทายที่มีจิตวิญญาณ เซลล์ในร่างกายที่เปลี่ยนแปลง
ความเป็นอมตะ รวมถึงความสงสัยต่อการกระทำในอดีตที่
สั้นคลอนตัวตนภายใน

ต่อคำถามที่ว่ามนุษย์ต้องการอะไรในชีวิต พวกเขาต้องการเป็นอมตะ พวกเขาต้องการความเปลี่ยนแปลง พวกเขาต้องการไปให้ถึงเป้าหมายสูงสุดในชีวิต แต่พวกเขาอาจจะหลงลืมไปว่าล้าพังการมีชีวิตอยู่ ต้องการแค่ใครสักคนที่พอจะรับฟังเรื่องราว หรือความรักที่แท้จริงที่ไม่ใช่ความพึงพอใจแต่ฝ่ายเดียว “ในเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น” เล่มนี้ จึงเป็นเหมือนภาพฉายตัวตนของมนุษย์ที่กำลังค้นหาบางอย่างที่ไม่สิ้นสุด การเผชิญหน้ากับความโดดเดี่ยว กับการค้นหาคำตอบที่ว่าพวกเขามาจากไหน จะไปสู่ที่ใด เป็นแรงดึงดูดที่ดูลึกลับราวกับแสงในความเงียบ

ด้วยภาษาที่เรียบง่าย ลึกซึ้ง เต็มไปด้วยความงดงาม ราวบทกวีของอ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์ และนี่คือผลงานเล่มใหม่ที่ท้าทาย หนังสือเล่มนี้จะพาผู้อ่านไปไกลจนถึงตีเอ็นเอที่ฝังอยู่ในโครงสร้างพันธุกรรมของมนุษย์ คำตอบในใจกลางเอกภพ จะช่วยไขความลับเหล่านั้นหรือไม่ สิ่งซึ่งซ่อนเร้นมีคำตอบ เป็นเหมือนเงา พร้อมให้ผู้อ่านพิสูจน์ผลงานของเธออีกครั้ง

สำนักพิมพ์เม่นวรรณกรรม

สารบัญ

ประกาศครั้งสุดท้ายจากเมดิเตอร์เรเนียน	13
TANN เธอ	31
ผมกับยูริ	53
Parasite	69
อย่าให้เราต้องจดจำ	87
Let Me In	105
SunBurn Stranger	123
SITE	151

ในเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

ประกาศครั้งสุดท้ายจาก
เมดิเตอร์เรเนียน

แม่รีฉีกยิ้มจริงใจให้ผู้โดยสารชายชั้นธุรกิจคนหนึ่ง เขาเอาแต่ขอแชมแปญเกือบตลอดระยะเวลากว่า 4 ชั่วโมง นับตั้งแต่เครื่องยกชั๊วะยานออกจากสนามบินฮีทโธรว์ และยังคงเหลือเวลาอีกราว 8 ชั่วโมงกว่าเที่ยวบิน XT 890 จะถึงที่หมาย กระนั้นเขาก็ยังดูไม่เมาเท่าไรนักแม้จะดื่มไปลั้ว นับได้ราว 5 แก้ว

ไม่อาจกล่าวได้ว่าเรื่องราวสำคัญบางอย่างเริ่มต้นจากตรงนั้น มันเป็นแค่ 'ปัจฉัย' ที่เร่งให้ผลลัพธ์แสดงตัวเร็วขึ้น นับถอยหลังสู่ความวุ่นวายราวสามชั่วโมงที่แล้ว ขณะลูกเรือต่างกำลังเตรียมตัวต้อนรับผู้โดยสาร แม่รีส่งข้อความหาแฟรงค์ผู้เป็นสามีและลูกสาวว่ากำลังจะออกเดินทาง เธอส่งข้อความจนเคยชิน ความเคยชินก่อเป็นนิสัย นิสัยบ่มตัวกลายเป็นความจำเจ ความจำเจที่แม่รีแยกไม่ออกว่าเธอต้องการหรือเป็นเพียงหน้าที่ ทั้งยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้รับสารต้องการไหม

ชายขึ้นมาในที่นั่งชั้นธุรกิจคนนั้นทำให้เธอนึกถึงสามี
ทนายความของตัวเอง ชายผู้ชอบดื่มจนเป็นความเคยชิน
ความเคยชินกลายเป็นนิสัย นิสัยกลายเป็นความจำใจ เธอ
นึกหน่ายนิสัยนี้ การดื่มถือเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งเชื่อมโยง
ผู้คนแตกต่างกัน เป็นกิจกรรมการสลายตัวตนชนิดสร้างสรรค์ ยัง
ไม่นับว่าเป็นความบันเทิงใจอันถือเป็นเรื่องพื้นฐานที่สุด แมรี
เองก็ชอบสังสรรค์ นานมาแล้วเขาและเธอมักออกไปปาร์ตี้และ
พบปะผู้คนด้วยกันเสมอ จนเมื่อวันเวลากลางอกเงย เธอเริ่มคิด
ว่ามันควรเกิดขึ้นและจบลงในเวลาเหมาะสม ทว่าสามีขึ้นมา
กลับเริ่มมีพฤติกรรมการดื่มแบบพรั่ำเพรื่อ ควบคุมปริมาณ
ไม่ได้ หลายครั้งที่เดียวเกิดผลเสียต่อหน้าที่การงาน นำไป
สู่ความขัดแย้ง เสี่ยงพรั่ำบ่น และหนทางว่างเปล่าแห่งชีวิตคู่

แมรีฉีกยิ้มที่ดูจริงใจให้กับเขาตามหน้าที่ของลูกเรือ
ที่ดี อาจคล้ายที่เธอฉีกยิ้มให้สามีตนเอง ยิ้มที่ดูเหมือนเป็น
ธรรมชาติและจริงใจ แต่ภายในนั้นนึกชิงชัง

*คุณเป็นนักดื่มที่เก่งมาก แต่ฉันอยากรู้ว่าคุณ
อยากได้น้ำเปล่าหรือเครื่องดื่มอื่นบ้างไหม ก่อนจะนอนหลับ
พักผ่อนในคืนนี้ค่ะ*

แมรีเอ่ยทักเป็นเชิงเตือน เขายิ้มให้บอกว่าดีเหมือนกัน เธอโล่งอกเล็กน้อย จัดแจงหาน้ำเปล่ามาให้และส่งเขากับผู้โดยสารรายอื่นเข้านอน ไฟเหนือศีรษะปิดพร้อมกันด้วย

ระบบอัตโนมัติ ดังสัญลักษณ์โปรดปรายทางสู่ความเงียบ
 เอมบริกา เพื่อนลูกเรือเดินมาสะกิดแมรีบอกว่าใกล้เวลาได้
 เปลี่ยนกะแล้ว จึงเดินตรวจความเรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย
 ก่อนกลับฐานลูกเรือ

แวบหนึ่งนั้น เธอเห็นแสงส่องสีขาววาวไว้อย่างความ
 มีมิติภายนอกหน้าต่าง จึงเพ่งมองสู่ความมืดมิด สายฟ้าลาม
 เสียผืนเมฆคล้ำเป็นระยະ แผลบปลาบวาบประกาย ความกด
 อากาศของเมฆที่ก่อตกกระจุกตัวส่งผลให้ลำเครื่องบินเล็กน้อย
 เป็นการไหวเจือจางจนแทบไม่มีใครสัมผัสถึงนอกจากผู้เคยชิน
 และหากใครสักคนรอยตัวออกไปนอกลำเครื่องในยามนี้ ย่อม
 สัมผัสได้ถึงสภาวะชีวิตติดขัด หน้ามืดกะทันหัน อ่อนเพลีย
 หายใจไม่ค่อยออก บางช่วงตอนคล้ายลมหายใจสุดท้ายคืบ
 ไกล ความตายปรายกะพริบขยิบตา ดังวามัจจุราชเตรียม
 จองไฟลท์ต่อไปให้คุณ

เธอเคยรู้สึกแบบเดียวกันนี้เมื่อครั้งติดหิมะถล่มอยู่
 บนยอดเขาสูงแห่งหนึ่งราวหกพันเมตรเหนือระดับน้ำทะเล
 เหตุการณ์เกิดขึ้นขณะแมรีกำลังเดินทางไปยังหุบเขาใน
 อีกเมืองหนึ่งให้ทันตามกำหนดการธุระช่วงบ่าย แต่รถลง
 จากยอดเขาไม่ได้ ต้องรอให้รถแทร็คเตอร์โกยหิมะพ้นจาก
 เส้นทางเสียก่อน เธอไม่ได้เตรียมออกซิเจนแบบพกพามาด้วย
 ขำร้ายยังมีภาวะความดันต่ำเป็นคุณสมบัติติดตัว ลมหายใจ

เริ่มหอบถี่และขาดช่วง เป็นเวลาสองชั่วโมงอันทรมาณ สิ่งที่ทำได้ในขณะนั้นเป็นเพียงการนั่งนิ่ง หลีกเว้นตนจากทุกบทสนทนา สิ่งเดียวซึ่งเกิดพลวัตการเคลื่อนไหวคือห้วงความคิด ก่อนไหลบ่าสู่ภาวะกึ่งรู้ตัวกึ่งห้วงฝัน แสงสว่างทรงกลมสีฟ้าสเทลหลายดวงวิบวับหลังม่านเปลือกตา กล้ามเนื้อร่วงระโหยโรยแรง

ฉันจะตายไหมนะ แมรีรำพึงรำพันกับตัวเอง

02.05 นาฬิกาตามเส้นเวลาท้องถิ่น เครื่องบินโยกยวบทั่วลำ ถลำร่วงกลางแสงสกา วระรัวราวจะร่วงหล่น

ในชีวิตของเธอ สภาวะเช่นนี้จัดว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ลูกเรือทุกคนย่อมต้องพานพบ หลุมอากาศกับเครื่องบินเป็นสิ่งที่ต้องเคมีกัน สัญญาณรัดเข็มขัดที่นั่งร้องเตือน สัญญาณอันแสดงเครื่องหมายอภิสิทธิ์ของลูกเรือ บัดนี้ผู้โดยสารดูไม่ต่างกับนักเรียนผู้ต้องยึดร่างตนไว้กับที่นั่งและมีหน้าที่เย็บหูฟังผู้สอน คล้ายการยึดเย็บอำนาจเชิงเบ็ดเสร็จ หากใครคนหนึ่งลุกหนีจากชั้นเรียนด้วยหัวใจอันเอกอิสระย่อมถูกตราว่าเป็นตัวปัญหาต่อสังคม หากผู้โดยสารคนใดลุกจากเก้าอี้ เขาอาจถูกมองว่าเป็นผู้ก่อวุ่นไปจนถึงก่อการร้าย

แมรีเดินตรวจตราความเรียบร้อยของผู้โดยสารซึ่งบัดนี้เริ่มต้นกันบ้างแล้ว หลายคนแสดงความกังวล บ้างงัวเขี้ยว

หลับต่อไม่สนใจ เธอเดินไปตามรางทางเดินที่มีไฟฉุกเฉินส่องสว่างประหนึ่งแตรัคทางเดินในภาพยนตร์สตาร์วอร์ส ผู้โดยสารคนหนึ่งสะกิดถามแมรีว่าเกิดอะไรขึ้น

เราปลอดภัยดีค่ะ ตอนนี้เครื่องบินแค่กำลังตกหลุมอากาศ แต่นี่ถือเป็นเหตุการณ์ปกติ กัปตันของเราทำหน้าที่ได้ดี และจะพาทุกคนพ้นช่วงเวลานี้ในเวลาไม่นาน

คนถามมีท่าที่ผ่อนคลายมากขึ้น แมรีจึงหยุดติดตลกกลับไปว่าแต่หากมีอะไรเกิดขึ้นจะรีบประกาศให้เร็วที่สุด อย่างน้อยผู้โดยสารจะได้มีเวลาสวดมนต์ทันในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต และยินดีให้พวกเขาขอเพลงโปรดได้ โดยเธอจะเป็นดีใจให้เอง

ณ ที่นั่งริมหน้าต่างหว่างกลางความวุ่นวาย ผู้โดยสารหญิงชาวอินเดียคนหนึ่งหันกลับตา มือซ้ายขวาไขว้ประสานกลางอก ปากพิมพ์ว่าคาถาสวด แมรีเดินเข้าไปใกล้จึงพบว่าร่างนั้นกำลังสั่น เธอแตะไหล่เพื่อให้รู้การมาถึง ผู้ถูกสัมผัสสะดุ้งเล็กน้อย และมองมาด้วยวิงวอนราวจะขอความเห็นใจ

คุณชื่ออะไร

สกุณทारा

เป็นชื่อที่ไพเราะมาก คุณเดินทางมาคนเดียวหรือคะ
ฉันมากับสามีค่ะ เขานั่งอยู่ที่ชั้นธุรกิจ

ทำไมคุณไม่ไปนั่งกับเขาล่ะ

บริษัทที่เขาทำงานออกตัวให้ต่างหากค่ะ
ถ้าอย่างนั้นเราอาจจัดที่นั่งให้คุณอยู่กับเขาได้นะ ฉันจะ
ไปดูว่าพอทำอะไรได้บ้าง บางทีคุณทั้งสองอาจอยากนั่งด้วยกัน
สกุนทาราฉวยข้อมือของแมรีไว้
ไม่เป็นไรค่ะ ฉันนั่งตรงนี้ได้ดีกว่า เราควรใช้สิทธิของเรา
เท่าที่มี ไม่ควรมีใครได้รับสิทธิพิเศษโดยไม่จำเป็น
คุณแน่ใจหรือ ถ้าอย่างนั้นมีอะไรอยากให้ฉันช่วยเป็น
พิเศษไหมคะ

คุณช่วยนั่งเป็นเพื่อนฉันสักครู่ได้ไหมคะ
แมรียิ้มและพยักหน้าอย่างเต็มใจ ยื่นสัมพัสบางเบา
บีบตอบรับแล้วนั่งลงด้านข้าง สกุนทาราปิดเปลือกตาอีกครั้ง
ขณะที่ริมฝีปากยังคงขยับขึ้นลงเป็นจังหวะเสียงสวด

ห้วงฟ้ายังคงโยกโย้ตามบทบรรเลงเพลงพายุ ไร้ท่าที่
สงบจนดูยากกว่าน่าจะสยบความคลั่งนี้ได้ ผู้โดยสารหลายคน
เริ่มแสดงอาการกระวนกระวาย บ้างเงียบ เอาแต่จับจ้อง
ภายนอกเครื่องบินอย่างเอาเป็นเอาตาย บ้างหลับตาเพื่อ
จับจดจากภายใน พวกเขาอาจกำลังสำรวจความคิด และ
หลายคนน่าจะเริ่มทบทวนชีวิตย้อนหลัง

ห้องหับความทรงจำครั้งอดีตของแมรีเริ่มทำงานเช่นกัน
ย้อนหลังไปเมื่อพฤศจิกายนปีที่แล้ว หญิงสาวอายุราว
30 ปีคนหนึ่งเดินทางในเที่ยวบินที่แมรีทำงาน หล่อนหน้าตา

สวยหมดจด ผิวพรรณดี ทรวดทรงเอวอวบค้ำระหงเห็น ที่นั่งเคียงกันคือแฟรงค์สามีของแมรี เขาดูตกใจนิดหน่อยแต่พยายามควบคุมอาการ แต่พฤติกรรมใดเล่าจะรอดพ้นประสาทสัมผัสคมที่ศรัทธาของผู้หญิงไปได้

ผมนึกว่าคุณมีไฟล์ทไปฝรั่งเศสเสียอีก

เพื่อนฉันคนหนึ่งต้องเปลี่ยนไฟล์ทด่วนเลยผลัดเวรกันค่ะ

ความกระอักกระอ่วนเกิดขึ้นตลอดหนึ่งชั่วโมงครึ่งบนท้องฟ้า เธอรู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าสามีต้องไปประชุมที่อัมสเตอร์ดัมเพียงแต่ไม่คิดว่าเขาจะเดินทางกับสายการบินที่เธอทำงาน ช่างโง่และร้ายกาจเสียจริง เมื่อลงจากเครื่องแมรีบอกว่าเธอจะไปค้างคืนกับเขาที่โรงแรม แฟรงค์ปฏิเสธโดยอ้างว่าต้องพักกับเพื่อนร่วมบริษัทที่นัดมาเจอกัน หล่อนพยักหน้าแสร้งเข้าใจ ได้แต่มองแผ่นหลังของสามีหายลับจวบจนกระทั่งต่างคนถึงห้องพักของตนแล้ว ดูเหมือนแมรีก็ยังคงทิ้งสติไว้บนเครื่องบินลำที่โดยสารมานั้นเอง จ่อมจมความคิดในหลุมที่ไม่อาจปีนพ้น และยอมรับความจริงด้วยการคร่ำครวญในนั้น

สองวันในอัมสเตอร์ดัม เธอแสร้งตัดขาดความคิดที่อาจเชื่อมโยงไปถึงแฟรงค์ ทว่าความเศร้าสับสนเสาะหาทุกข์ทุกนามเจอเสมอ ไม่มีทางหรอกที่มันจะปล่อยให้คุณหลุดตัวเองได้นาน ทั้งพร้อมจะเขียนโปกให้ชีวิตโยกไหว ถึงแม้ว่า

แพรงค์จะหาทางหลีกเลี่ยงแม้รีแล้วก็ตาม สุดท้ายทั้งคู่ก็ได้เผชิญหน้ากันที่บาร์แห่งหนึ่ง เขามาพร้อมผู้หญิงคนนั้นในชุดเดรสสั้นสีขาวชายแขนยาวคลุมข้อมือ หล่อนนั่งไขว่ห้างพลงางจิบเครื่องดื่ม มองแม่รื่ออย่างไม่รู้สึกรู้สอะอะไร สามีกรรยาต่างขำเสียงกัน หลังม่านตาคือความลับ แต่หากไล่ลามลึกลงไปกว่านั้นคงเป็นเพียงคนแปลกหน้า แม่รีเดินจากมา ไม่อาจเข้าใจว่าทำไมจึงไม่ยื่นหยัดเพื่อตนเอง นั่นสามีของเธอมิใช่หรือ วยักกลางคนช่างเป็นช่วงเวลาพิลึกพิลั่น เธอไม่ได้ต้องการความเปลี่ยนแปลงใดในขณะที่ตัวตนใหม่ของสามีกลับผุดโผล่ชายผู้ไม่อาจปิดว่ายินดีในรสถิสระและปรารถนาปราศจากพันธนาการ จนเมื่อทั้งคู่กลับมาเจอกันอีกครั้งในลอนดอน แพรงค์บอกว่าจะไม่ติดต่อผู้หญิงคนนั้นอีก เธอเพียงมองเขานิ่ง จำยอมเข้าใจไว้กังขาว่าไม่รู้จักตัวตนใหม่นั้นเลย

แม่รีลุกจากที่นั่งข้างสฤณหารามาได้สักพักแล้ว ชายในที่นั่งชั้นธุรกิจผู้กินแชมเปญไป 5 แก้วสะกิดเธอระหว่างเดินผ่านเพื่อขอเครื่องดื่มเพิ่มโดยอ้างว่าสำหรับชโลมใจต่ออากาศแปรปรวน แม่รีเสิร์ฟเครื่องดื่มให้โดยยินดี ไม่พร้อมตัดสินใครในยามนี้ เขากะระชิบกล่าวด้วยน้ำเสียงเบาหวี

คุณคงไม่ถือสาที่ผมดื่มมากมาเลยขนาดนี้ ผมกำลังมีปัญหา

ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเข้าใจ ว่าแต่คุณอยากให้ดิฉันช่วย
อะไรไหมคะ

ไม่ละ เออเนี่ย ผมแค่อยากพูดอะไรสักหน่อยแหละ คุณ
รู้มั๊ย ความทุกข์นี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์อย่างที่สุดเลยละ
แล้วมันก็รักผมมากเหลือเกินจนไม่ยอมไปไหน ผมต้องดื่ม
เพื่อรักษาตัวเอง แต่รู้มั๊ย ผมมีความเชื่ออย่างที่สุดเลยละ
ว่าต่อให้จะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ความตายย่อมไม่ใช่คำตอบ
แมรีโอบมือเขาไว้มันนวลพลางกระซิบบอก การอยู่รอดก็
เช่นกันค่ะ

ในที่สุดแมรีก็ได้กลับไปยังที่นั่น ลูกเรือทุกคนรัดเข็มขัด
นิรภัยประจำที่ ต่างรู้ว่าสถานการณ์เริ่มไม่ปกติ เครื่องบิน
โหวตอย่างรุนแรงคล้ายถูกข่มเขย่า ผู้โดยสารบางคนเริ่ม
โวยวาย บ้างหันซ้ายหันขวาหาคำตอบ ดูเหมือนว่าความตาย
ขยับเข้าประชิดติดตัวเสียยิ่งกว่าอะไร ความตายซึ่งนำสู่ทั้ง
จุดจบและจุดเริ่มต้นในคราวเดียว เธอถามตัวเองว่าพร้อม
เผชิญหน้าแค่ไหน ดังครั้งหนึ่งเคยพบผ่าน ครั้งนั้นด้วยอาศัย
ว่าการกรอกยานอนหลับพุนปากน่าจะเป็นวิถีจากไปซึ่งง่าย
และทรมานน้อยกว่าหนทางอื่น อาการที่ตามมาไม่ต่างกับ
ครั้งติดบนยอดเขาสูงเท่าไร แมรีรู้สึกถึงลมหายใจแผ่วบาง
รับสัมผัสความเย็นแปลกประหลาด ความเย็นซึ่งวาบไหวไป
ทั้งร่างราวจะลากเงาชีวิตไปพร้อม ๆ ทุกอย่างพลันติดขัด บาง

ช่วงตอนคล้ายลมหายใจสุดท้ายคืบใกล้ ความตายปรายตากะพริบมอง เป็นเวลาซึ่งมัจจุราชยิ้มสยายผายมือต้อนรับ แต่ความตายก็ช่าง่ายดั่งใบสั่งยา ลูกสาวมาพบเข้าทันปลายลมหายใจสุดท้ายและนำส่งโรงพยาบาล

เธอพบตัวเองตื่นขึ้นอีกครั้งในห้องสีขาวยาว แพรงคัล และลูกสาวนั่งอยู่ที่โซฟาข้างเตียง ทั้งคู่มองมายังแมรีด้วยดวงตาปร่าแปร่ง ถึงอย่างนั้นก็เอ่ยทักทายและพูดคุยด้วยอาการสงบ ในบทสนทนาเงาเงียบนั้น ปรากฏเป็นช่องว่างระหว่างโลกของทั้งสามที่ค่อยคืบขยายคลายออกรวากับถูกแผ่ แบ คลี่ ถ่างกว้างจนมองไม่เห็นที่มา แมรีรู้ดีว่ามันจะไม่มีการวนทวนกลับมายังตำแหน่งเดิมดังเคยเป็น อย่างที่เธอบอกกับชายในที่นั่งชั้นธุรกิจคนนั้นนั่นล่ะ ใช่เพียงแต่ความตายเป็นคำตอบ การอยู่รอดก็เช่นกัน

แล้วพลันทุกความคิดของคนบนเครื่องบินก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงดังปะทุคล้ายระเบิดจากเครื่องยนต์ปีกขวา เสียงกรีดร้องเริ่มระงมจากทุกทิศทาง บางคนหยิบมือถือขึ้นมาถ่ายคลิปรีดิโอ เสียงโทรศัพท์ริมทางเดินดังขึ้น เอมบริก้าที่อยู่ใกล้สุดเอื้อมมือกดรับ ปลายสายคือกัปตัน ได้บอกอะไรบางอย่างจนผู้ฟังถึงกับทำตาโต แมรีสังเกตเห็นมือของเอมบริก้าสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ จึงเอื้อมมือไปกุมพร้อมจ้องตาคำตอบ ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไร เสียง

ประกาศจากกัปตันก็ดังขึ้นให้ผู้โดยสารทุกคนเตรียมพร้อมรับแรงสั่นสะเทือน

ฉันรู้ว่าเขาจะหมายถึงแรงกระแทกต่างหากล่ะ

เอมบริก้าพูดเบา ๆ เหมือนกลัวใครจะได้ยิน เธออาจมัวแต่จดจ่ออยู่กับตัวเองจนไม่ทันสังเกตเห็นว่าในเวลานั้น หน้ากากออกซิเจนได้หลุดลงมาจากช่องนิรภัยเหนือหัวแล้ว บัดนี้เครื่องบินทั้งลำเต็มไปด้วยเสียงระงมให้และถั่งถมด้วยเสียงสวดต่างศาสนา คำสวดสอนเหล่านั้นเป็นดังเกราะล่องหนที่ช่วยกอบกู้จิตใจไม่ให้แตกกระเจิงไปเสียก่อน แต่แน่ใจอย่างนั้นหรือ เพราะขณะนี้ผู้คนบนเครื่องดูกำลังจะปั่นป่วนไปหมดแล้ว แม้แต่สกุณฑลาราก็พรั่นป่วนคละเสียงคลั่งของสามีซึ่งลุกจากที่นั่งวิ่งมาหาเธอ

กัปตันบอกฉันว่าเรากำลังจะตก หล่อนหันมาบอกกับฉันอีกครั้ง คราวนี้เป็นปากของเธอที่สั้นอย่างควบคุมไม่ได้ น่าสงสาร เหมือนเด็กตัวน้อยที่เตรียมจะแหกปากกลืนเพราะถูกดูหรือตี แล้วอยู่ ๆ เอมบริก้าก็ร้องไห้ออกมาอย่างเสียดสี ตะโกนลั่นแข่งกับเสียงของผู้โดยสาร

เครื่องบินกำลังจะตก เรากำลังจะตาย เรากำลังจะตาย!

พายุลูกโกล้งโกล้งระบ่ำบ่ำ บนหน้าปัดนาฬิกาของใครสักคนบอกเวลา 03.13 นาฬิกา

บานประตูชั้นเก็บสัมภาระเหนือศีรษะเปิดด้วยแรง

เหรียญที่ไม่อาจควบคุม กระชากกระเป๋าและ ข้าวของเครื่องใช้ ผู้โดยสารพรูพลัดกระจัดกระจาย ไม่ว่าหันไปทางไหนจะพบกับ การแสดงออกอันแปลกประหลาดที่พวกเขาควบคุมไม่ได้ บ้างร้องไห้จนรูปหน้าบิดเบี้ยวเหยเก บ้างแหกปาก บ้างสลับ บ้างก้มหน้างุดอยู่กับตัวเอง ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจจะสลับไปแล้วก็เป็นได้ แม้ตัวเองก็รู้สึกสยดสยองเกินกว่าจะช่วยใคร จนร่างถูกชิงตรึงกับที่นั่ง ได้เพียงแต่มองเห็นหวีดที่ค่อยกรีดกรายกลายเป็นเส้นเสียงเดียว ดูเหมือนความผวาจะทะลุร่างเข้ากัดกินทุกอณูรูขุมขนของทุกคนจนเข้าชั้นบอดบ้ำอย่างสมบูรณ์แบบเสียแล้ว เธอมองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าจนทุกอย่างเริ่มละลายเข้าด้วยกัน ก่อนถูกเลื่อนรวมจนสายตาไม่อาจมองเห็นสิ่งใดนอกจากเส้นแสงเดียว พลันนั่นเองทุกสัมผัสเสียงซึ่งกำลังสะบัดสาดได้ผันเป็นเสียงหึ่งอย่างเสียงแมงหวี่ เสียงหึ่งเข้าคลุมสติเสียราบคาบ เป็นสิ่งที่ชะงักแมรีให้กลับมาอยู่กับร่างกาย สู่ปัจจุบันขณะ ภาพเหตุการณ์ซึ่งถูกละลายไปก่อนหน้านี้ค่อยกลับมาก่อรูปเกิดร่างอีกครั้ง บัดนี้หายนะเบื้องหน้าได้กลายเป็นความชัดเจนที่เปี่ยมด้วยความชัดเจนอย่างที่สุด

หมดเวลาแล้วสินะ เธอคิด ไม่ช้าทุกอย่างคงจะจบ ไม่มีอะไรหลงเหลือไว้บนท้องฟ้า บางเหตุการณ์สุขและเศร้าผ่านเข้ามาในห้วงคิดอย่างไร้ควบคุม เป็นความรู้สึกอันประณีตและ

ลึกซึ้ง แมร์รู้สึกน้ำตาเริ่มนองอย่างตื่นตัน สมองคล้ายสั่งการโดยอัตโนมัติให้ยอมรับ ไม่จำเป็นต้องกังวลสิ่งใดอีกต่อไป อย่าพุ่มพ่ายไปเลยแมร์ เธอบอกตัวเอง พลังปลดเข็มขัดนิรภัยออกจากลำตัว ประคองสองขาในองศาที่เครื่องบินเอียงกึ่งกระแท่เร่ ทรงตัวเดินไปยังหน้าต่าง ทอดตามองฟ้าซึ่งบัดนี้กลายเป็นสวนสนุกวิปริต

สวนสนุกวิปริต สถานที่ซึ่งคลอพื้นหลังด้วยดนตรีวิกลจริต วิจิตร ชวนพิสมัย สายฟ้าแปลบปลาลามเลียผืนเมฆคล้ำ รวากับโกรธหนักจนพาดหัวทางกลางอากาศ พายุโหนกระโจนตัวไปมาราวเริงร่าและครั้นเครง ท่าฝนหรือก็กำลังบรรเลงเพลงความตายจากภายนอก แมร์หันกลับมามองภายในห้องโดยสารเครื่องบินอีกครั้ง ทุกคนดูคล้ายคลิ่นคลั่งไม่ต่างกับความเป็นไปบนท้องฟ้า เธอรู้สึกไปเองหรือเปล่านั้นเส้นแบ่งทั้งสองกำลังกลืนตัวเข้าหากันอย่างแนบเนียน เว้นไว้ก็แต่ชายแซมเปญห้าแก้วคนเดิมที่เธอเพิ่งสังเกตเห็น ในความวุ่นวายทั้งหมด เขาหันมาสบตาแมร์อย่างฉงน เธอรู้สึกประหลาดอย่างหาคำอธิบายไม่ได้ เป็นสิ่งประหลาดที่บังเอิญเกิดขึ้นคล้ายความฝันไร้สาเหตุ การมองเสมอเหมือนประสานคำถามและคำตอบเข้าไว้ด้วยกัน ชั่วครู่ขนาดสั้นนั้นเองที่เขายิ้มให้เธอพลางโบกมือवादไหวคล้ายทักทายด้วยยินดี

เป็นยิ้มสุดท้ายที่แม่รีเห็น ก่อนพายุจะเขมือบเที่ยวบิน
XT 890 แล้วขย่อนคายสู่ห้วงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนสีดำ

“ใบเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น” ผลงานเล่มใหม่ของ
อ้อบแก้ว กัลยาณพงศ์ เป็นการตั้งคำถามที่เรียบง่าย สึกซึ่ง
ด้วยภาษาที่งดงามราวบทกวี นี่คือนผลงานที่ท้าทายผู้อ่าน
ให้ไปไกลจนถึงโมเลกุลภายในเนื้อหนังมนุษย์ ที่อาจจะ
ฝังคำตอบซึ่งซ่อนภายในเงาอันแสนเดียดาย

ใบเงาคือเราผู้ซ่อนเร้น

สำนักพิมพ์เน้นวรรณกรรม
porcupinebook.com

Designed & Illustrated
by Mongol Navy

